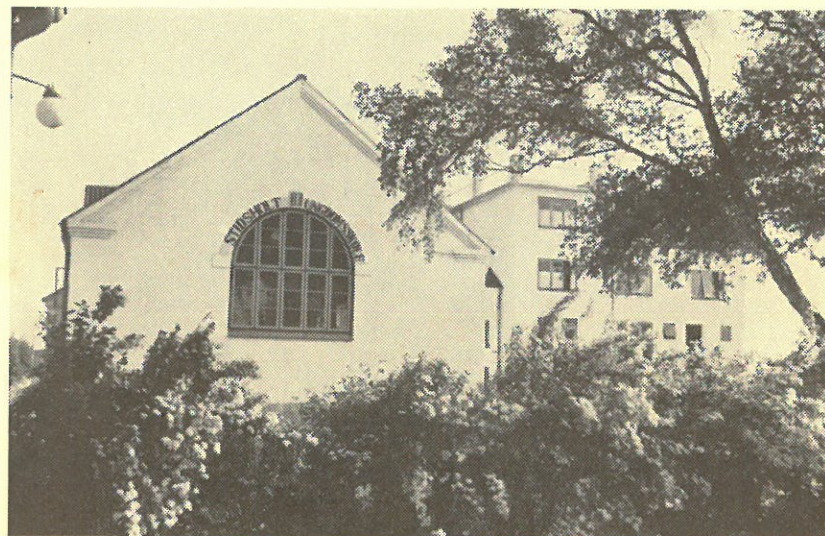

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES

Aarsskrift

1955

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES
AARSSKRIFT

1955

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

FREDERIKSHAVN
EKSPRES-TRYKKERIET
1955

INDHOLD

Høre med Hjertet	<i>Tage Møller</i>
H. C. Andersen	<i>Marie Risegaard Jakobsen</i>
Skolelovsforslaget:	
Det 8. Skoleaar	<i>P. Christiansen</i>
Frihed eller Tvang	<i>Gunnar Furuland</i>
Foran Jubilæet:	
Drøm og Daad	<i>Olav Helstrup-Andersen</i>
Smaaglimt fra de 25 Aar	<i>Hans Andersen</i>
Skolen og gamle Elever	<i>Chr. Dam</i>
Aaret, der svandt	<i>Hans Jakobsen</i>
Mindeord	<i>Hans Jakobsen</i>
Norgesturen	<i>P. Christiansen</i>
Fra Elevforeningen	<i>Chr. Dam</i>
Meddelelser	<i>Hans Jakobsen</i>
Tak	<i>Hans Jakobsen</i>
Korte Hilsener	
Elevfortegnelse	
Regnskab	

Høre med Hjertet

Høre og høre er to Ting. Alle kan høre, naar Kirkeklokken ringer; men mange kan ikke høre, den kalder paa dem. Alle kan høre Lyden og Ordet ved Døbefond og Nadverbord; men mange kan ikke høre, det er Vorherres eget Ord, Livsordet fra Gud til Mennesker.

Israels Folk er blevet kaldt den lyttende Eneboer blandt Verdensfolkene. Det var Guds udvalgte Folk; men Gud vælger jo ikke ud af et Lune eller i Blinde; naar han udvalgte Israel, var det vel, fordi dette Folk kunde høre med Hjertet. Denne Lytten efter Gud gaar — trods megen Utroskab og mange moralske Brist — som et dybt Drag gennem Folkets Historie lige fra Abraham til Josef og Maria; og saadan lyttede Jesus efter Gud, som 12 aarig Dreng i Templet og altid siden, lyttede med Hjertet, lyttede sig ind i Guds Vilje og Fadersind mod Mennesker i Armod og Nød. Og det er hans Budskab til os, at Gud elsker os, saa ringe som vi er, og Gud vil, vi skal leve, og da Guds Vilje laa hel klar for ham, satte han det ind paa at føre den igennem; ingen kan give mere end Livet.

Men skal det blive et virkeligt Evangelium for os, noget, der i allerdybeste Grad kommer os ved, saa maa vi høre det med vore Hjerter, ellers bliver det bare noget nedarvet, som Livet er sivet ud af, og ikke de Væld til Glæde og Fred, som Guds-Ordet er, naar Hjertet hører det og favner det i Tro.

Kun Helligaanden kan lære os og give os, at høre med Hjertet; derfor maa vi bestandig bede Vorherre om at sende os Helligaanden. Det er Helliganden, der gør det hele levende, baade Ordet, der lyder, og Hjertet, der skal høre og modtage Ordet i Tro. Naar dette Møde mellem Guds-Ordet og Menneskehjertet kommer i Stand, da bliver Guds Kærlighed aabenbaret for os.

Gud, vi er i gode Hænder,
dine Hænder, gode Gud,
som alt ondt med Visdom vender,
saa det godt mon falde ud,
trods al Synd og Død og Pine
godt for dig og godt for dine.

Tage Møller.

H. C. Andersen

Et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.

Sådan skrev H. C. Andersen i året 1850 i den sang, der fra først til sidst er en kærlighedserklæring til hans fædreland.

H. C. Andersen blev altid rørt og fyldtes med glæde og stolthed, når han på sine udenlandsrejser traf mennesker, der kendte og forstod danske kunstnere som Thorvaldsen, Oehlenschläger, Hartmann, Gade og Weyse, og det var sikkert dem, han først og fremmest tænkte på, da han skrev ordene danskens sang og mejselslag, men at han også tænkte på sig selv i den forbindelse er ganske utvivlsomt.

Allerede på det tidspunkt var han blevet fejret ved fester både her og der i udlandet. Som eksempel vil jeg nævne et par små episoder fra 1847:

Da han under et ophold i Holland besøgte en kendt redaktør og forlægger, van der Vliet, fortalte denne ham, at deres lille søn var opkaldt efter den danske eventyrdigter. Hvor højt man skattede digteren viser et citat fra en tale, der blev holdt ved en fest i Haag, hvor en mængde kunstnere, såvel litterære personer som malere og skuespillere fra hele landet var samlet for at fejre H. C. Andersen: »To konger«, sagde taleren, »Kong Christian den Ottende og Frederik Wilhelm af Preussen have givet Dem hver en orden, når disse engang blive lagte på Deres kiste, da give Gud Dem, for Deres fromme eventyr, den skønneste orden, det udødelige livs hæderskrone«.

En gammel portner i Skotland, som så H. C. Andersen skrive sit navn i en fremmedbog, udbrød: »Så ung! — Ham har jeg læst, og ham læser drengene her. Det er mærkeligt at se en sådan mand, ellers er de altid gamle eller døde, når man hører om dem!« H. C. Andersen siger om denne tildragelse: »Man fortalte mig det, og jeg gik hen til den gamle mand og trykkede hans hånd, han og et par af drengene, der kom og blev udspurgt, vidste god besked om the ugly duck og the red shoes (Den grimme ælling og De røde sko). Det overraskede mig, bevægede mig, at jeg heroppe var kendt og havde venner blandt de fattige børn og deres omgivelser. Jeg måtte træde tilside for at skjule mine tårer, Gud kender mit hjertes tanker«.

At det glædede ham, kan vi ikke fortænke ham i, navnlig når vi ved, at man hjemme i Danmark ikke delte udlandets beundring og endnu ikke anerkendte ham som virkelig digter.

Vi har i år på 150-årsdagen for hans fødsel været vidne til, at hans navn mere end noget andet dansk navn er blevet kendt så vidt om jorden.

Ganske vist var hans mål, lige fra han var en lille dreng, at blive berømt. Som hans sagde det til sin mor: »Først går man så gruelig meget igennem, og så bliver man berømt«. Han kom til at gå så gruelig meget igennem, men han blev i sandhed også berømt.

»Et lille land, og dog...«. Jeg husker fra en rejse for ca. 30 år siden, hvordan det ofte lød, når jeg sagde, at jeg var fra Danmark. »Ah, Hans Christian Andersens land!« Vidste man ikke andet om Danmark, så vidste man det.

Han oplevede selv på sin 70-års fødselsdag, at »Historien om en moder« samtidig udkom på 15 sprog, men dette er kun for lidet at regne imod, hvad vi i år har været vidne til. Jeg skal ikke her begynde at repetere, hvor mange lande og på hvilke mangfoldige måder, man har fejret Danmarks berømte søn overalt på kloden, jeg vil hellere spørge: Hvordan opfatter vi hans digtning, og hvad er det, som gør, at hans navn lever videre så længe efter hans død?

Ja, vi har jo kendt ham, fra vi var små. Der er vel ingen af os, som ikke har oplevet den fryd, der fyldte os, når vi hørte far eller mor, lærer eller lærerinde læse H. C. Andersens eventyr. For nylig var jeg i et selskab i Oslo sammen med en meget gammel næsten blind dame, der bad om at komme til at hilse på »Dansken«. Da vi satte os i sofaen, sagde hun: Jeg må fortælle Dem, at det, jeg husker tydeligst fra min allerførste barndom, er, at min far læste H. C. Andersen for os børn«, og hendes glæde var stor, da jeg lod mig forlede til at fortælle »Svinedrengen«.

Men for mange er det vist gået sådan, at man, netop fordi man som små havde frydet sig over eventyrene, senere fik den tro, at det var »barnemad«, og H. C. Andersen var man vokset fra. En dreng i konfirmationsalderen med respekt for sig selv skulle nødig høre på den slags! Men så opdagede man som voksen, at H. C. Andersen var noget helt andet og noget meget mere, end man tidligere havde troet. Sådan gik det hans danske samtid, og sådan går det for mennesker den dag i dag. H. C. Andersen er netop for voksne. Hans hemmelighed er, at han siger de voksne sandheden om dem selv, men på en så charmerende måde, at børnene fryder sig over det.

Selv siger han: »Jeg griber en ide for den ældre og fortæller så for de små, mens jeg husker, at far og mor lytter til, og dem må man give lidt for tanken«.

Hans eventyr er ikke pint ud af hans hjerne eller fisket op af blækhuset. I dem alle kan man finde noget af hans eget liv, op-

levelser fra hans barndom, tildragelser fra hans senere liv, mennesker, han har mødt, kampe, han har kæmpet, sejre, han har vundet eller nederlag, han har lidt, glæder, sorger, skuffelser og en ikke ringe del satire over verdens træskhed.

Selv siger han om eventyret: »Det lå i tanken som et frø, det behøvede kun en stemning, en solstråle, en malurtsdråbe, og det blev til blomst«. Digteren lagde sin egen sjæl deri, derfor lever de endnu lige friske.

Han afslører lige så vel sine egne glæder, fejl og skavanker som andres. Hans eventyr er som et spejl, hvori mennesker ser og kender sig selv. Og mennesker er ens overalt på kloden, forskellen er ikke så stor, som man tror. Det menneskelige er fælles uanset race og nationalitet. En mors kærlighed er ikke bestemt af, om øjne er lige eller skæve, om huden er sort eller hvid. Overalt, hvor der lever mennesker, kan vi møde kærlighed og had, glæder og sorger, medlidenhed, hjælpsomhed, misundelse, indbildskhed og sladderagtighed. Overalt gør mennesker deres tanker om sygdom og død, og forsøger det vanskelige at finde ud af, hvad der er godt og ondt og at finde et forhold til det guddommelige. Alt dette finder vi i eventyrene, derfor blev de et fælleseje for mennesker overalt på kloden. Derfor har en hel verden fejret en dansk digter. Derfor vil hans eventyr leve videre og fortsætte med at sige sandheden til de voksne og glæde børnene.

Marie Risegaard Jakobsen.

Skolelovsforslaget

8. skoleår og ungdomsskolen.

I dette efterår har undervisningsministeren forelagt et nyt lovforslag til en strukturændring af vort skolevæsen. Dette forslag indeholder blandt andet indførelse af et tvungent 8. skoleår.

I 1937-loven fik vi indført et frivilligt 8. skoleår. Dette har man ikke benyttet sig af i ret stor udstrækning. Kun få købstæder og vist overhovedet ikke på landet. Nu mener man altså, at det skulle være bedre at gøre det 8. skoleår obligatorisk —. Mon?

Hvis vi lever i et demokratisk land, må det jo være folkets røst, som her har talt og sagt: »Vi ønsker ikke et 8. skoleår«, og det er let nok at se grundene dertil. De frie erhverv i byerne og landbruget har haft god brug for de unges arbejdskraft og betalt dem godt for det. På landet har man hverken haft lokaler eller lærerkræfter dertil; byerne kunne måske skaffe lokaler, men slet ikke lærere. Forholdene *kunne* have formet sig således, at det var gået helt anderledes.

Men samtidig har der fundet en tilstrømning sted uden lige til de frie ungdomsskoler. Elevmangel er ukendt — nye skoler er oprettet, og tilsyneladende er denne frie skoleform inden for en overskuelig fremtid udmærket stillet. Her har folkets røst altså også talt — eller måske rettere — folkeinstinktet, for den er i hvert fald ikke vokset frem ved nogen særlig debat eller propaganda.

Ved det omtalte tvungne 8. skoleår er der skabt en væsentlig usikkerhed med hensyn til denne skoleforms videre udvikling. Gør vi rigtigt i at forhindre denne udvikling og knæsatte disse skoler?

Ungdomsskolen er et barn af højskolen. Den er i sin form på det nærmeste som højskolen, omend undervisningen naturligvis er tilpasset alderstrinet. Ungdomsskolen har bl. a. sin store værdi deri, at eleverne bor på skolen ca. et halvt år, hvorved skolens arbejde bliver væsentlig understøttet af det daglige samvær mellem elever og lærere, så der ikke er tale om en slet og ret kund-

skabsmeddelelse. Der lægges vægt på den enkelte elevs personlighed og karakter. Man kan vanskeligt overvurdere den værdi, der ligger i, at de unge i 14-18 års alderen bliver taget bort fra deres sædvanlige miljø et halvt år og dermed revet ud af en tit meget ensidig påvirkning. Opholdet på ungdomsskolen giver eleverne del i et hjemliv, et kammeratskab og en arbejdsro, som de ikke vil opleve på anden vis på dette alderstrin. En stor del af eleverne kommer fra hjem, hvor forældrene har erfaret værdien af denne skoleform på en højskole. Og selv om højskolernes elever er mere udviklede og bedre i stand til at tilegne sig de åndelige værdier, så sender forældrene deres unge på ungdomsskolen af forskellige grunde. Drengen skal måske i lære. Da vil han næppe få lejlighed til et højskoleophold, fordi fagskolen vil lægge beslag på ham. Eller man anlægger en ren økonomisk målestok og siger: Senere skal den unge undvære en større løn, hvis han skal et halvt år på højskole. Eller man tænker sig en ren landbrugsskole i stedet. Egentlig ser man på ungdomsskolen som en forskole til lærlinge-, handels- eller anden uddannelse.

Mod det 8. skoleår må man altså indvende, at eleverne for de flestes vedkommende fortsætter i samme skole som de syv foregående år og stort set med de samme lærere. Det er således kun undervisningsfagene, der til en vis grad møder eleverne som noget nyt, men det er en kendsgerning, at der vil mangle den inspiration over det 8. skoleårs arbejde, som ungdomsskolen har i sig selv.

Da mange elever efter syv års skolegang er udpræget skoletrætte, må det være indlysende, at det er en meget dårlig løsning at lade dem fortsætte endnu et år i den samme skole. Det er ganske afgjort, at dersom eleverne skal få virkeligt udbytte af et 8. skoleår, skal de ikke blot kunne gå over i en ny skole, men de trænger først og fremmest til en åndelig klimaforandring, og hemmeligheden ved ungdomsskolens værdi vil ofte være, at de giver deres elever netop denne forandring.

Tilhængere af det tvungne 8. skoleår hævder, at det kun er snak med denne skoletræthed, og i hvert fald kendes den ikke i eksamensskolen. Vel, nu må man vel forudsætte, at de fleste af de elever, der kommer i eksamensmellemskolen, er boglig anlagte. Alligevel er det vist ikke så få, der forlader e. m. i III

mellemsskoleklasse — tallet har jeg ikke, men det er vel muligt at anskaffe det til belysning af dette forhold.

Jeg har spurgt mange landsbylærere efter, om de er tilhængere af et 8. skoleår. De har alle sagt nej. Men på lærernes repræsentantskabsmøde så jeg, at en landsbylærer havde sagt: »Vi landsbylærere kan ikke være bekendt, at de fleste af de mange unge nøjes med dans, andespil og biograf. Jeg stemmer for...«

Det er lidt for naivt at tro på, at vi ved et 8. skoleår kan konkurrere forlystelserne ud. Men på ungdomsskolen er man optaget af helt andre ting og af lødig underholdning, så eleverne bliver hjulpet til at skelne mellem, hvad der er noget værd, og hvad der er værdiløst eller ligefrem skadeligt. Ungdomsskolen giver horisont.

Der er indvendt mod ungdomsskolen, at det jo er en lille procentdel, der får et ungdomsskoleophold. Om procentdelen er så lille, som tilhængerne af 8. skoleår vil gøre den til, tvivler jeg på. Det må vi også have oplyst, før vi vil svække ungdomsskolen. Prøv at anvende de halve af de penge, som et 8. skoleår vil koste til forbedring af de frie ungdomsskoler, så vil procentdelen uden tvivl stige meget betydeligt. Skal der ske noget ved tvang på skolens område, så gør da hellere ungdomsskolen obligatorisk og lad så de unge bestemme, om de vil søge den kommunale ungdomsdagskole eller søge et ophold på ungdomsskole. Et tvungent 8. skoleår vil få trange kår. Forældrene vil sabotere det ved at holde børnene hjemme så meget som muligt. Der vil opstå nye disciplinære problemer. De er store nok endda.

Det må siges klart, at vi på ingen måde kan forsvare at lade vore frie ungdomsskoler forsvinde, og den danske ungdom kan ikke være tjent med at miste den hjælp til en god start i livet, som ungdomsskolen betyder for mange.

P. Christiansen,
Albæk skole.

Frivillighet eller tvång?

Det finns en sak, som jag alltid beundrat vid mina besök, studier och resor i Danmark, och det är den danska *ungdomsskolan* och *efterskolan*. Och jag har alltid varit förvånad över, att vi i Sverige ännu ej fått något enda försök av denna skolform, som ser ut att vara precis lämpad för ungdoman i övergångsåldern.

Jo, just i höst har nu i Sverige begynts det första försöket med denna fria ungdomsskolform: En folkskollärare från Mora har i Stockholmstrakten — och understödd av Stockholms stadsmission — startat Sveriges första fria och frivillage ungdomsskola för ungdomar i åldern 15—18 år. Folkhögskolans »förskola-ålder«. Och vi här i Sverige är nu mycket intresserade av hur detta skall avlöpa och önskar honom lycka till! Det är ju helt enkelt fantastiskt vilken framgång denna skolform fått i Danmark, och det skulle vara underligt, om den icke skulle få en likadan framgång i Sverige — bara den blir känd och prövad. — Och detta tror jag fullt och fast. — Trots den beslutade 9-åriga folkskolan! Som ännu ej är verklighet, och kanske aldrig blir det helt? Provan, som nu pågått ca. 5 år, har givit ett mycket blandat resultat, som inte blott gjort alla motsåndare yterligare betänksamma (se prof. Erik Wellanders kronik i Sv. D. 20.10. 1955) utan t. o. m. de ivrigsta av tillskyndarna i folkskollärarkåren (se »Folkskollärarnes tidning« och »Tidning för Stockholms folkskolor«). Man blir mer och mer betänksam, ju mera man nalkas tidan, då saken på allvar skulle genomföras! När man resonerar med folkskollärare och folkskolinspektörer, hör man, att de blir mer och mer tveksamma. Många säger: »Redan nu har vi ett stort problem i de överste klasserna att kämpa med: disciplin-svarigheter av alla slag. Ja hur skal det da bli, när vi får 2 tvungna år till?»

I hela den pedagogiska litteraturen känner jag inte till någon som starkare än de båda danskarne Grundtvig och prof. Edvard Lehmann har klart och övertygande visat, att i pubertets- och övergångsåren 14—18 år bör ungdomar ha så litet tvungen skola som möjligt. Den — även de, som sen ska gå den lärda

vägen (särskild kanske de!) — bör då koppla av med praktisk arbete eller helt frivillig skolgång!

En svensk som känner till dett och haft möjlighet att studere dette i Danmark och jämföra danskt och svenskt skolväsen, har varit glad över, att dessa sanningar i stor sätt insetts i Danmark och praktiserats i Danmark. Och jag kan inte annat än tycka, att det skulle vara sorgligt, om denna frivillighet i ungdomars skolgång skulle minskas och hinder resas för de fria och frivillige ungdoms- och efterskolorna. Det tror jag skulle bli ett steg bakåt istället för framåt för dansk ungdom og dens sanna bästa.

Låt oss ända i Grundtvigs och Edvard Lehmanns land slippa at uppleva detta. Låt oss därför behålla en frihet i skolgången för övergångsåren och åtminstone så länge, att vi kan få jämföra detta med våra svenska icke så lyckliga förhållande.

Malung, Sverige, 17. november 1955.

Gunnar Furuland,
rektor.

Foran Jubilæet

Drøm og dåd.

Kære venner på Stidsholt ungdomsskole.

For mange år siden blev der på en mark fundet en gammel stridsøkse, hvorpå var indridset ordene: Enten finder jeg vej, eller baner jeg mig vej. Disse få og fyndige ord rinder mig i hu, nu da jeg sender jer en hilsen til årsskriftet i anledning af jeres skoles forestående 25 års jubilæum. Stidsholt ungdomsskole er jo jeres værk. Uden jeres initiativ og indsats var den ikke blevet rejst. Hans fra Langeland og Marie fra Sjælland fandt vej til Jylland og vandrede sammen i enighed mod nord, slog bo i landsbyen Stidsholt og byggede her en skole, hvor ungdom holder af at komme, og hvorfra den henter god og sund ballast til udøvelse af manddomsgerning. I fandt vejen og gik den, selv om den langt fra var farbar i begyndelsen, og I nåede målet gennem en indsats, der er beundringsværdig, og som mange vil takke jer for. I gav ikke op på halvvejen, men fuldførte løbet og vandt sejren.

Vi er kolleger, lang vej er der imellem os, og alt for sjældent ses vi. Men der er noget, der knytter os sammen med usynlige, men stærke bånd, minderne. Fra ungdommens skønne dage har vi været venner, og gennem mere end 25 år har dette venskab holdt sig og stadig været os en kilde til glæde og oplivelse, og jeg kan for mit vedkommende sige en inspiration, som ofte har været mig en hjælp både i mit personlige liv og i mit arbejde. Det var på Askov højskoles lærerkursus i sommeren 1928, at vi lærte hinanden at kende, et bekendtskab, der endte med venskab. Det blev en sommer, der bragte os rige oplevelser. Mange morsomme episoder mindes vi stadig, enten disse nu foregik i skolestuen, på værelset eller andre steder, hvor vi var sammen. Vi kunne le sammen, så det ligefrem gjorde ondt bagefter. Engang måtte du, Hans, gå til sengs på grund af latterkrampe. Det glemmer jeg aldrig. Men tre måneder går hurtigt, og en dag skiltes vore veje. I to fik nok det største udbytte af kursuset. I fik jo hin-

anden, bryllup holdt I — nærmest i dølgsmål — og så rejste I op til landet norden for lov og ret og blev lærerfolk i Stidsholt friskole. En ny og ukendt verden åbnede sig for jer, en verden med store perspektiver. Arbejdet i friskolen optog jer stærkt, men i længden slog det ikke til. I ville noget mere, og I havde kræfter og evner. Det var noget med en ungdomsdrøm, som stadig gav jer uro i sindet. Hvad er det, han siger, digteren: Så skøn en drøm ej findes som den på ungdomsstrand om arven, som skal vindes i åndens fædreland. Dejlig poesi vil de fleste vel sige; men hvor mange får lejlighed til at realisere disse skønne ungdomsdrømme! Det gjorde I altså. Midt i en økonomisk krisetid stod vi, — men drømmen blev til dåd. Skolen blev bygget, og eleverne kom. Antallet af elever voksede år for år, udvidelser fandt sted, der var udvikling, grøde, vækst. Ja og liv og ånd. Hvor var det en herlig oplevelse at besøge jer i disse år, hvor alting groede omkring jer! Det åndelige pionerarbejde, som I begge i forening har øvet på denne egn, i denne landsdel, må aftvinge enhver, der har fulgt jeres gerning på nærmere hold, den dybeste respekt og beundring.

Og nu, nu kan I så se tilbage over 25 travle, dejlige og lykkelige år, der har givet jer minder for livet. For rigtigt er det, at der er vækst i stærke minder, når mindet sig til livet binder. Det skal da være mit ønske, at disse minder må give jer mod og lyst til at fortsætte arbejdet endnu nogle år til gavn og glæde for den ungdom, der måtte blive jer betroet. I har gennem jeres store og smukke gerning og ved jeres enestående personlige indsats i sandhed været med til at bygge riget.

Skanderup ungdomsskole.

Jeres hengivne ven
Olav Helstrup-Andersen.

Smaaglimt fra de 25 aar.

Naar man staar foran en festlig begivenhed, er man jo fuld af forventning og haab, og saaledes er det ogsaa nu foran Stidsholt Ungdomsskoles 25 aars jubilæum.

Der er forventning, og der er haab, ogsaa haab om, at jubilæumspigerne og -drengene maa fylde skolen i stort tal, om mulig endnu større end nogensinde.

Men vi vil nu, mens vi venter, se lidt paa livet og arbejdet her. Naar man som ven og nabo af skolen har faaet lov at være med igennem mange aar, baade ved aabnings- og afslutningsfesterne, har man oplevet noget, der ikke findes ord for. Naar vi ved aabningsfesterne begynder med at synge »Nu velkommen enhver under ungdommens tag«, griber det os alle om hjertet, og vi føler, at det i sandhed er »ungdommens tag«, vi er under. Det er et sted, hvor alt tager sigte paa at gøre det saa godt for de unge som vel muligt, baade det, at de unge faar lært saa meget som muligt rent kundskabsmæssigt, men ogsaa det, at de i tro paa Gud og paa sig selv bliver rustede til at fylde deres plads i livet. Denne dobbelte opgave har skolen og dens ledere i særlig grad evne til at løse. Saa er der ogsaa kammeratskabet, det trives der, som vel ingen steder, det har vi set de bedste beviser paa, særlig ved afslutningsfesterne, hvor det at skulle tage afsked med hinanden og med skolen og dens ledere, har været meget svært, og det kan kun glæde en, at se det gode forhold, der er mellem de unge og skolen.

Naar vi ser de fine udstillinger af elevarbejder ved afslutningen af skoleaarene, viser disse tydeligt, at arbejdet er lykkedes, baade for lederne og eleverne. Og ser vi tilbage over tiden, der svandt, ser vi, at de unge i stadig stigende tal fylder skolen, det bedste bevis paa, at den har kunnet give de unge det, de søgte. Saa skal det da være mit ønske, nu paa tærsklen til jubilæumsaaret, at Stidsholt Ungdomsskole maa faa en fremtid, som den har haft fortid.

Stidsholt, den 20. november 1955.

Hans Andersen,
sogneraadsformand.

Skolen og gamle elever.

Jeg er helt sikker på, at mange af jer gamle elever kunne udbyde ovenstående emne meget bedre end jeg. Det er jeres skole. I har oplevet den. Det har jeg også, men på en lidt anden måde. I kom på skolen i en ung og umoden alder. I kom som piger og drenge. I følte og føler måske ikke så meget lige straks skolens påvirkning, men hos jer fra de ældre årgange har det, som I lærte og oplevede, nu haft tid til at bundfælde sig. Hvad var det, I fik?

Selvfulgelig fik I en hel del kundskaber, men det er vist alligevel ikke det væsentlige. Vel? Det kan I også få andre steder. Hvis jeg kørte rundt og spurgte hver enkelt, ville jeg få mange forskellige svar. Mange ville svare: Jakobsens foredrag, andre sløjdetimerne, andre gymnastik o.s.v., men er det nu alligevel det alene? Er det ikke også samværet i timer, i dagligstue, på værelserne, samt livet i leg og alvor, i det hele taget skolens atmosfære. I mødte jævnaldrende kammerater, som I kunne udveksle tanker og meninger med, fælles arbejde i timerne, der er noget bestemt, I skal nå hver dag. Aldrig noget med dette: Hvad skal jeg slå fritiden ihjel med? Den er altid optaget af noget morsomt. Var det ikke også det frie og kammeratlige forhold til lærerne, de små optrin med optræden i spisestuedøren, pigernes optræden om sommeren? I var alle med i det, det var jeres og for jeres skole. Er det ikke alle disse små ting, der — foruden så meget andet — bliver bundet sammen til en mindekrans om Stidsholt Ungdomsskole?

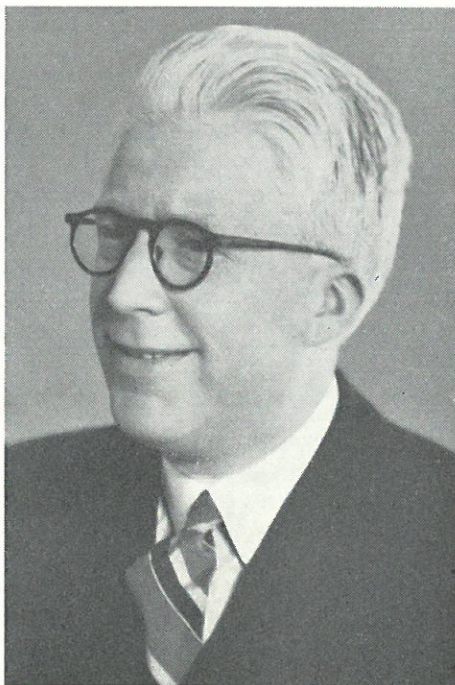
For at holde mindekransen frisk føjes der stadig nye blomster til. Vi har vort elevmøde, hvor flere hundrede gamle elever fra nær og fjern strømmer til Stidsholt for atter for en enkelt dag at opleve skolen. Hvad er så elevmødet? Ja, det er først og fremmest ungdom, kammeratskab, gensynsglæde, håndtryk, fest og latter, men det er dog især trofasthed mod og kærlighed til skolen.

Ja, bladene i mindernes bog er utallige. Jeg hørte tilfældigvis sidste år en bemærkning fra en ældre elev. Den lød sådan: »Det sjovest a ved, det er no generalforsamlingen, altså i elevforeningen«. Det er ikke helt almindeligt, men det forudsætter selvfølgelig, at Jakobsen bliver ordstyrer. Hvert år kommer årsskriftet som en frisk hilsen til alle elevforeningens medlemmer, mon ikke det

er jeres mest læste bog? Også den årlige udflugt for gamle elever har sin stor andel i jeres trofasthed og sammenhold. På disse ture får de forskellige årgange lejlighed til at blive rystet sammen i fælles oplevelser. Husker I turen til Norge lige efter krigen. Vi tog af sted på lykke og fromme, men vi fik dog hver dag logi og mad, selv om vi måtte købe knive, brød, smør og mælk og lade pigerne ordne det. Eller husker I sverrigsturen, hvor den ene af bilerne kæntrade, og vi kun var få meter fra døden i elven. Dette, som jeg her har draget frem, er måske nok småting. Selvfølgelig er det Jakobsen og fru Risegård Jakobsen og de mange lærere, der — hver især i den daglige undervisning og omgang — udøver deres særlige påvirkning og indflydelse, så I derigennem kommer til at holde af dem og derved af skolen. Javel, men det er også alt det andet, skal vi kalde det skolens atmosfære. Jeg ved, at den trofasthed, som I udviser, varmer deres sind, som har taget arbejdet op, den giver dem lyst til gerningen og kræfter til at fortsætte den.

Chr. Dam.

Aaret, der svandt

Da den gamle Agitator, Larsen-Ledet fornylig var i Aalborg, gav han en Forklaring paa, hvorfor han aldrig havde opnaaet Valg som Folketingsmand. Han sagde bl. a. Naar jeg ser en sort Kat, siger jeg: Den er sort. Det skal man ikke. Folk kan ikke lide at høre det. Nej, man skal derimod sige: Den er ikke ligefrem hvid, men den er heller ikke sort. Den er nærmest graameleret. Det kan Folk lide at høre. Meningen er vel, at det altid er klogt at udtrykke sig lidt forsigtigt. Hvis man holder sig til noget, der kan betyde hvad som helst, er man paa den sikre Side, navnlig naar det er noget, man selv synes er sort.

De fleste lærer jo sikkert med Aarene at udtrykke sig noget afdæmpet; men det forhindrer heldigvis ikke, at man ved Lejlig-

hed vil have Lov til at sige rent ud, hvis man har mødt noget, man var særlig glad for. Saa vil man forbeholde sig Ret til at sige: Det der er i hvert Fald hvidt.

Vi er op imod halvandet Hundrede Mennesker, der siden sidste Aarsskrift udkom, har oplevet et Skoleophold her, og jeg er sikker paa, hvad enten det er Dreng eller Piger, Lærere eller Lærerinder, saa vil de sige: Det Samvær var lyst og rent; der var ikke noget sort, ingen Pletter, ikke noget graameleret. — For mig, der skal skrive dette Stykke om Aaret, der svandt, er det en dejlig Følelse at have, at her er ikke noget, der behøver at omtales i forsigtige Vendinger, jeg risikerer ikke, at nogen kommer og protesterer mod Billedets Renhed. Jeg tænker i denne Forbindelse paa en Bog, jeg lige har læst nu i Efteraaret, Henrik Lind: Efter Konsultationstid. Forfatteren er Læge og siger i et Afsnit om Lægeromaner: Hvordan professionelle Kriminalister har det med Detektivromaner ved jeg ikke, men jeg kunde tænke mig, at Genren ikke er direkte populær i de Kredse; hvad angaar Lægeromaner i Almindelighed og i dens mest typiske Form, ligger det unægtelig noget anderledes. — Men han kommer derefter ind paa, hvorledes der i den typiske Lægeroman gives en Skildring af den unge, idealistiske Læge, hans Kamp og hans Ufejlbarlighed, paa en saadan Maade, at Romanen mister Troværdighedens Præg.

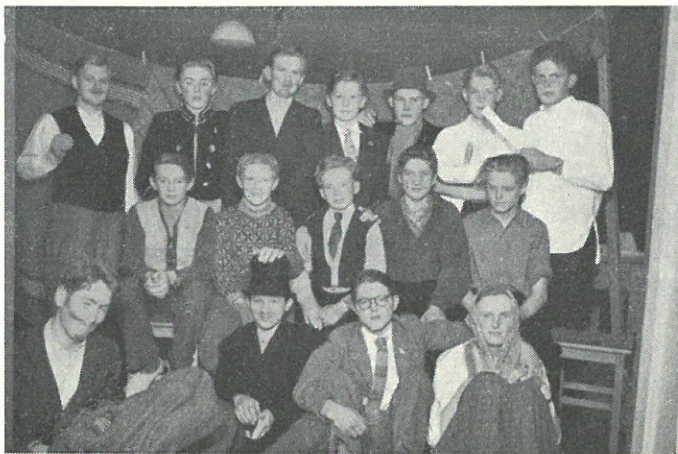
Der kommer ogsaa mellem Aar og Dag adskillige Fortællinger om Børn og Unge, og de Skildringer, der der gives, har heller ikke meget med Virkeligheden at gøre. Hverken de unge eller nogen andre er faktisk tjent med disse alt for søde Fortællinger.

Her i Aarsskriftet skal ikke skrives Fortællinger, her prøver vi at bringe et sandfærdigt Bud til og om Ungdom; det glædelige består i, at der ikke skal opdigtes eller gives en Omgang Forgyltning. — Beretningen om dette Aar i Arbejde og Fest er ikke dikteret af Fantasi eller af overidealistisk og dermed usandfærdigt Syn paa Ungdom, men alene af dette, at her har en stor Flok unge atter levet sammen med hinanden og sammen med os et Halvaar, og det Fællesskab, vi har haft med hinanden, har været efter de mange Principper som i et godt Hjem. Det vigtigste er ikke at kunne skildre noget som rent og hvidt, men at kunne vidne om det troværdigt og reelt. Det virkelig lykkelige er, at

Og vi er Musikanter

Forskellige Aktører

Frk. Jensen med
sit Danskhold

disse Ting kan forenes i Hverdagens Virkelighed, som det er sket her i det svundne Aar.

Da jeg for et Par Aar siden skulde skrive i en Elevs Poesibog en af de sidste Aftener før Afslutningen, fandt jeg mellem en Række ikke særlig fremragende »Poesier« dette Vers af Johannes Jørgensen:

Der er en Brønd, som rinder
og risler Nat og Dag —
den risler lutter Minder
som dybe Hjerteslag.
Og lytter du i Natten
ved Maaneskin dertil,
da maa du bittert græde
for hvad ej mer er til.

Der er ingen Tvivl om, at den unge Pige, der prentede dette Vers i sin Kammerats Poesibog, har haft den svundne Sommer og det snart afsluttede Skoleophold i Tanker, og hun har ved Mindeerne om alt det, der var forbi, selv følt Vemoden, for saadan er det jo, at er der noget, man er særlig glad for, vil man gerne holde igen paa det saa længe, det er muligt. Det, at det »ej mer er til«, kan gøre ondt; det har vi mærket, naar Afslutningen kom.

Men jeg har en Ting mere at sige om Verset og Poesibogen. Da jeg havde læst det et Par Gange igennem, skrev jeg neden under, og det skulde være mit Bidrag:

Imellem os dog evigt gaar
en lønlig Sti —
det Liv, der sank med sunkne Aar,
er ej forbi.

Disse Linier er ogsaa af Johannes Jørgensen, men ikke fra samme Digt.

Jeg tror ikke, at jeg i nogen Time eller ved nogen anden Lejlighed har citeret disse Ord, men jeg har ofte tænkt paa dem i Forbindelse med Afslutning eller Elevmøde.

Hvor meget godt, der end kan siges om det første Vers, vil det i hvert Fald aldrig tabe ved, at det andet føjes til.

Bensløjde

Naar jeg tænker paa, eller jeg skriver til gamle Elever, tænker jeg altid mest paa det, der »er ej forbi«.

En Sommerpige fra 1936 skrev 17 Aar efter sit Skoleophold: For et Par dage siden var jeg i Odsherred og ude i Vallekilde, jeg gik ind paa Korskirken Kirkegaard. Jeg havde en lille Buket Blomster med; den delte jeg mellem Bennikes og Risegaards Familiegravsteder, mens mine Tanker gik hjem til Elling og til Stidsholt. —

Til min Fødselsdag i Sommer skrev den samme Sommerpige: Nu har jeg efterhaanden læst alle de gode Bøger, du anbefalede i dine Morgenforedrag, Jakobsen. Jeg regnede dengang med at klare Listen paa en Vinter, og saa tog det næsten 20 Aar. Min Mand og jeg har i Sommer læst alt, hvad vi kunne faa fat i om Chr. IV og om Eleonora Christina (historiske Frø fra dengang). Vore Dreng faar ikke Krigslegetøj, det advarede Fru Jakobsen imod. Nej, Stidsholt slipper man aldrig fri af, — heldigvis!

Disse Hilsener — sammen med mange andres i Aarenes Løb bærer Vidne om »en lønlig Sti« og om, at det Liv, der sank med svundne Aar, er ej forbi«, og de er med til at give Frihed til at fejre Skolens 25 Aars Jubilæum i det Aar, der kommer.

Buh Buh

Vinter og Sommer i Stidsholt.

Hvert Aar hænder den samme Ting:
Skoven knoppes og staar i Spring
Livet løber imod din Dør,
som Livet er løbet saa ofte før.

Ja, i Naturen hænder, som Viggo Stuckenberg siger i dette Vers, den samme Ting, og den »hænder« Aar efter Aar.

Men ogsaa paa Ungdomsskolen er det de aarlig tilbagevendende samme Ting, der standses ved.

Men har du levet halvanden Snes Aar,
du bliver der, hvor du een Gang staar.

siger Stuckenberg videre, og hermed hører Trangen til Sammenligning med Skolen og dens Gerning op.

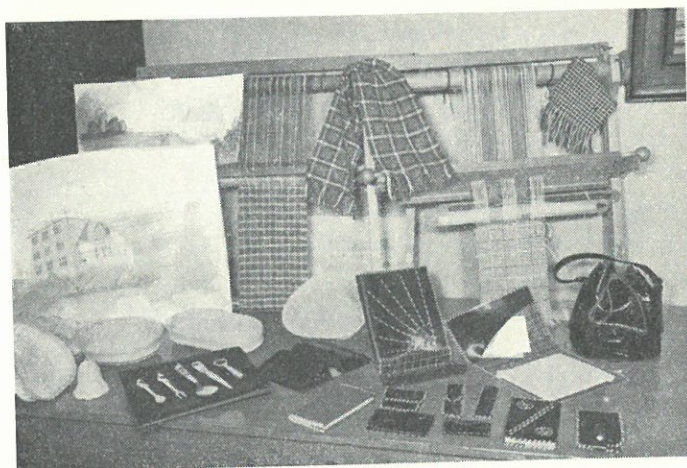
Jeg har nu levet i halvtredie Snes Aar og oplevet Sommer og Vinter i Stidsholt i mere end een Snes Aar, men Livet, som her løber mod vor Dør, er stadig lige spændende. Aabningsfester, Elevmøder, Afslutninger, Skoledagen med de mange Oplevelser, alt, hører med i det, der hænder Aar efter Aar, men det er hver Gang, nye Mennesker man oplever det sammen med. Derfor bliver det aldrig Gentagelser, der virker sløvende.

Familien Christensen

Familien Pedersen

Drengene kan ogsaa
lave fine Ting

Meget er ændret i Aarenes Løb. De første Aar sad vi her sammen med en enkelt Lærer eller Lærerinde. Nu er vi jo efterhånden en hel Stab, og Arbejdet er fordelt efter de enkeltes Uddannelse. Men naar Forespørgsler besvares, og Indmeldelserne kommer, har det ligesom i de første Aar bestandig det nye og spændende over sig: et nyt Aar, nye Haab, nye Anstrengelser, nye Glæder. »Ja, — hun kommer nok om 12 Aar, saa maa I sørge for at være her«, sagde en Fader om sin lille Pige ved en af Festerne i Aar. Det lovede jeg, om ikke uforudsete Ting skal indtræffe.

Dette, at Forældre saa ofte, i Alvor eller Spøg, nævner, hvornaar de kommer igen, har mange Gange givet mere Mod, end de maaske selv vidste.

Jeg nævnte i Fjor de Tegninger, der var udarbejdet til Nybygning til Skolen. De blev indsendt til Ministeriet sammen med Overslag og Ansøgning om Byggetilladelse lige efter Jul. Senere er der indsendt Ansøgning om Statslaan. Men desværre blev 1955 ikke det store Byggeaar hverken for os eller flere andre Ungdomsskoler, der ogsaa gerne vil bygge. Nogen Tilladelse er der ikke givet endnu, og hvad 1956 vil bringe, er det jo for tidligt at spaa om, men vi nærer dog begrundet Haab om, at der vil komme Skred i det i Løbet af Aaret. Rammen blev altsaa ikke ændret i 1955. Billedet har heller ikke ændret sig betydeligt. Det sidste var jo heller ikke tilsigtet. I Lærerkredsen skete der som saa ofte før smaa Forandringer. H. P.s Efterfølger, Sigurd Pedersen, fik ikke nogen lang Virketid her. Det var forudset, da vi antog ham; hvor gerne vi end vilde, er det ikke muligt inden for de nuværende Rammer at faa Plads til to Lærerefamilier. Sigurd Pedersen fik fra 1. Maj Ansættelse ved Try Friskole og Højskole.

Som ny Husholdningslærerinde virkede Ruth Helbo, der er uddannet paa »Ankerhus«, og som Assistent ved Haandgerning virkede Gerda Vestergaard, uddannet paa Husflids- og Haandgerningsskolen i Kerteminde. Hun er Elev her fra Skolen Sommeren 1952.

To Bryllupper maa jeg have Lov at nævne. Den 6. August viedes i Skæve Kirke Gerda Osterland og Oskar Rasmussen. Gerda Osterland var Elev her Sommeren 1946 og Husholdningslæ-

Pastor Gamst og os

rerinde 1953 og 1954. Den 8. November viedes i Dølby Kirke i Salling Mariane Kristensen og Christian Sørensen. Mariane Kristensen var Lærerinde her 1953, 1954 og 1955. Endvidere kan jeg fortælle, at Frk. Ingeborg Jensen, der var Sekretær her indtil 1. April, er i Romdrup paa Himmerland.

Vi takker dem, der er rejst, for trofast Arbejde og for deres aldrig svigtende Vennesind over for vor fælles Skole.

Min Ven gennem mange Aar, Pastor Gamst, Bøstrup paa Langeland, er nu blevet Præst her i Hørby. Flere gamle Elever kender ham fra et Par Efteraarsmøder her paa Skolen.

Gennem Bladene i dette Efteraar har flere af jer sikkert set, at min Kone har paataget sig et stort Arbejde for at hjælpe græske Flygtninge ved at sende Mad og Beklædningsgenstande. Det har været hende en Glæde, at man i vide Kredse i Nordjylland har forstaaet Nødvendigheden af denne Hjælp og støttet Indsamlingen med mange gode Gaver.

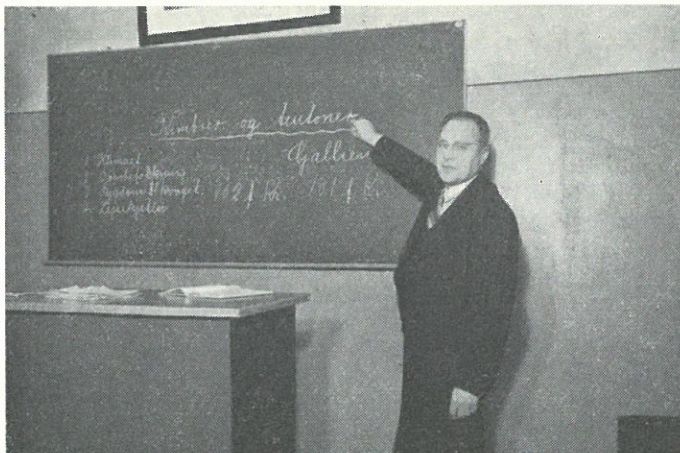

Pakker fra
Vendsyssel til
græske Flygtninge

Fra Maaned til Maaned.

En god Start betyder saa utrolig meget. — Denne gode gamle Sandhed, som sikkert ingen vil finde paa at opponere imod, var slaaet op som Overskrift i en Søndagsavis for ikke saa længe siden. Jeg bemærkede Overskriften straks, da jeg aabnede Avisen og var selvfølgelig klar over, at jeg skyldte mig selv at læse Stykket, da det rimeligvis sagde meget om alt det, som alle Skolefolk, Forældre og Opdragere adskillige Gange har tænkt paa. Da jeg havde læst Nyhederne, som jeg altid læser først, bladede jeg igen hen til Stykket om Starten, og nu opdagede jeg, at det var paa »Motorsiden«, det stod, og det hele var ikke andet end en Reklame for en eller anden Bilolie til Vinterbrug. Jeg fik aldrig læst, hvilken Olie der bør foretrækkes, men gik i Stedet for i Gang med at fundere over god Start og solid Kørsel paa andre Omraader i Tilværelsen. Naar jeg prøver at tænke igennem, hvad det var, der gjorde det svundne Aar saa skønt, kan jeg, som det fremgaar af Indledningen til denne Beretning, nævne adskilligt, men det, at en god Start betyder saa utrolig meget, har jeg faaet yderligere fastslaaet. Vi var ikke kommet mange Dage ind i November, før vi var klar over, at vi vilde faa en god Vinter. Og det kom til at slaa til. Det blev solid Kørsel, god Arbejdslyst, højt Humør og et straalende Kammeratskab. Kaj Munk bruger et Sted, vist

Lærer Christiansen
præsenterer
vore Forfædre

Passe-Kasserolle-
Suppebolle-Assisterer

Sypige problemer

nærmest i Spøg, det Udtryk: Studentertiden ødelagdes af Studiet. Det kan ikke siges her. Hvor det er Lysten, der driver Værket, skal der snart findes frem til den rigtige Vekselvirkning mellem Dygtiggørelse og fornøjeligt Samvær.

Nogle Datoer paa Kalenderen med en Tilføjelse om et Møde, en Udflugt eller en Fest siger sikkert ikke en udenforstaaende saa meget, men for dem, der som gamle Elever har gjort Turen med tidligere, er det sikkert noget mere, — et Bud om et jævnt og muntert virksomt Liv — ligesom dengang. Jeg maa derfor have Kalenderen frem, det er stadig min eneste Dagbog.

Den 19. November havde vi Møde i Salen. Vi saa Filmen »Grænseløse Verden«, og min Kone talte i Tilknytning dertil.

Det var Ahlmann Christiansen, Skæve, der fremviste Filmen, og han var her igen ganske kort Tid efter og viste os flere gode Film. 17. december holdt vi sammen med Ungdomsforeningen og Kirkeligt Samfund et festligt Adventsmøde. Pastor Led, Jetsmark, talte, og Albæk Sangkor medvirkede under Ledelse af Lærer Christiansen.

Dagen efter var vi paa vor traditionelle Aalborgtur. Samme fornemme Program og samme Julestemning som tidligere. De følgende Dage steg Julehumøret bestandig, indtil det naaede Højderne med Juleafslutning og Hjemrejse. De næste 14 Dage hører jo Hjemmet til, — hver drog til sit og fejrede den store Fest med sine kære. Men at det var dejligt at mødes igen, var Helligtrekongeraften med Julefesten paa Skolen et sikkert Vidnesbyrd om.

I Januar havde vi Besøg af Pastor Nissen fra Bjergby. Han talte ved et velbesøgt Maanedsmøde.

Søndag den 16. Januar blev Lærer Pedersens lille Søn døbt i Badskær Kirke. Alle Eleverne var med i Kirke, jeg prædikede og forrettede Daaben, og vi følte det sikkert alle, at det var en af vore bedste Søndage i Vinterens Løb. I Februar talte Skolebestyrer Hans Aage Larsen, Vraa, ved Maanedsmøde. Hans Emne var Folkegymnastikken i Danmark. I en Tid, hvor sportslige Konkurrencer er ved at tage Overhaand, er det skønt at høre en Kapacitet paa Gymnastikkens Omraade som Hans Aage Larsen tale

Biskop Erik Jensen

om Fællesskabsfølelse og andre Livsværdier, som netop Folkegymnastikken virker til at fremme.

I Slutningen af Februar gav Ungdomsforeningens Amatører som sædvanlig paa denne Tid en fornøjelig Aften.

Lærer Kaj Nørbjerg, Ørtoft, læste en Aften i Ungdomsforeningen og for Skolens Elever Kaj Munks »Kærlighed«. I Sommer gentog Nørbjerg Oplæsningen af Skuespillet for Sommerpigerne.

Ved Foraarsmødet i Marts talte Biskop Erik Jensen, og Kristeligt Sangkor fra Sæby sang under Ledelse af Kantor Baggesen Hansen. Jeg kan fuldt ud tilslutte mig, hvad et af Bladene skrev om Mødet: Biskoppens Tale om Frihed og Tro blev en inspirerende Oplevelse for de mange Tilhørere; ogsaa Koret fik som Biskop Erik Jensen at mærke, at Tilhørerne var taknemmelige for Aftenen.

Den 20. Marts afholdt Hjørring Amts Gymnastikforeningers

Store Guldjisk

stedlige Hovedholds Gymnastikstævne i Hjallerup. Vi havde ogsaa denne Gang Glæde af at deltage aktivt med Eleverne, der lededes af Pedersen.

I Slutningen af Marts kom Ungdomsskolernes Tilsynsførende, Forstander Thyregod, paa Besøg, overværede Timer og var som sædvanlig, naar han kommer paa Skolerne, rede med Raad og Daad.

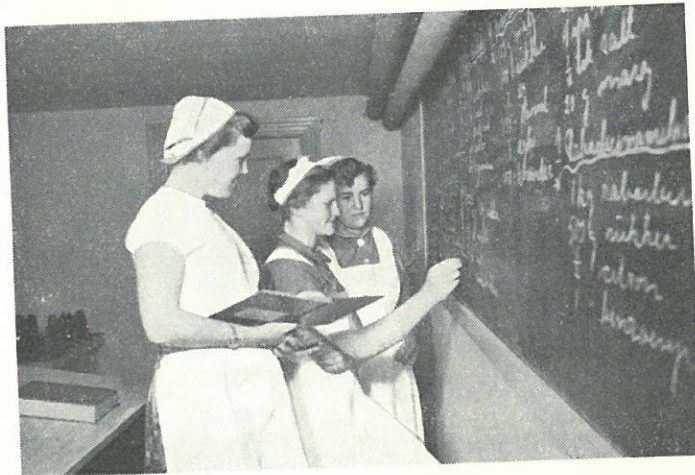
Den sidste Lørdag var da »saa skøn, saa skøn«. Da var Sommerpigerne inviteret, og saa mange, som paa nogen Maade kunde komme, var da ogsaa mødt.

Dagen efter havde vi Gymnastikopvisning og Udstilling af Sløjde- og Hobbyarbejder, og mange af Egnens Folk benyttede Lejligheden til at se, hvad vi havde at byde paa.

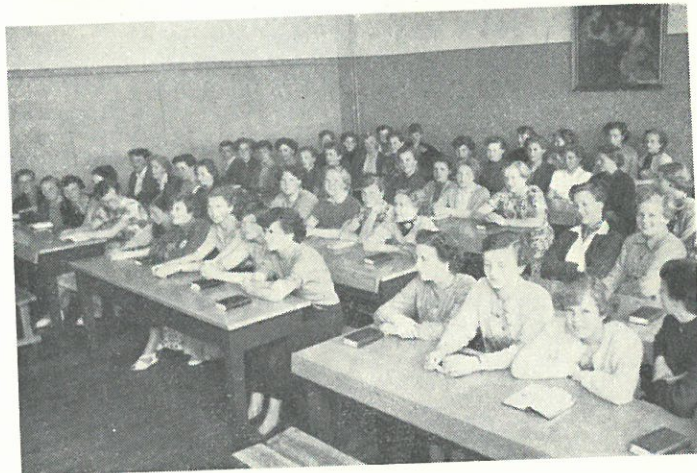
Onsdag den 30. Marts sluttede saa Vinterskolen, et smukt Kapitel af Skolens Historie. Ud fra Cronins Bog »Under de evige Stjerner« sagde jeg lidt om det at tage Kampen op mod Egoisme og Ansvarsløshed, og inden min Kone sluttede af, havde flere Forældre, Elever og Lærere, ialt 19, Ordet for at bringe en Tak og Hilsen. Det blev en værdig Afslutning paa en god Vinter.

Vi syr Kjoler

Kalorierne beregnes

Jakobsen paa
Talerstolen
— velvilligt fotograferet

3. Maj var Skolen i Festdragt igen. Atter fyldtes den af Ungdom, og atter gik vi ind i fem lyse og gode Maaneder.

Det var jo i Aar 10-Aaret for Danmarks Befrielse, og vi fejrede 4. Maj-Aftenen og glemmer den sikkert ikke. Først deltog vi i Festgudstjenesten i Albæk Kirke, hvor Provst Hindsholm talte, og bagefter samledes vi herhjemme i Stuerne, hvor jeg bl. a. fortalte om 4. Maj 1945.

Først paa Sommeren fik vi Besøg fra Malungs Folkehøjskole i Sverige. En stor Flok af Skolens Elever var paa Danmarksrejse, og Rektor Furuland havde ordnet Turen saaledes, at der kunde sluttes her. Besøget var kort, men vellykket. Mange Baand er i Aarenes Løb knyttet mellem Malung og Stidsholt, dette lille Besøg bidrog til at styrke Forbindelsen yderligere.

Den 9. Juni afholdtes den aarlige Husmoderdag her paa Skolen, ogsaa denne Gang med stor Tilslutning. Hovedtaleren var Forstander Uffe Grosen, Vallekilde. Han holdt et fortræffeligt Foredrag med Bud saavel til unge som ældre.

Sct. Hans Aften var vi alle i Sæbygaard Skov og saa det kongelige Teaters Opførelse af Jeppe paa Bjerget.

Vort Sct. Hans Baal vilde vi ikke snydes for, og det blev saa flyttet til næste Aften, og vi samledes hos Chr. Stidsholt, som havde indbudt til det denne Gang.

28. Juni var vi paa Sommerens første Besøg i Elevhjem. Det var hos Margit Jensen, Annexgaarden i Hørby, hvor vi fik samme hjertelige Modtagelse som i 1953, da vi besøgte hendes Søster Agnethe. Ogsaa denne Gang samledes vi til Kaffe og til nogle hyggelige Timer i det gæstfrie Hjem.

Som tidligere Aar deltog vi første Søndag i Juli i Amtsgymnastikstævnet i Brønderslev, hvor de 70 Sommerpiger under Frk. Christensens Ledelse viste, hvad de havde naaet.

I Juli havde vi Gæster et Par Gange, en Aften Mygdal Mejerikreds og et Par Dage efter de ældre fra Bindslev.

Forøvrigt stod selvfølgelig Juli i Elevmøde-Travlhedens Tegn som sædvanlig. Det er jo ved at ligge fast, at der først begyndes paa Forberedelserne til Elevfestens Friluftsskuespil, naar Gym-

Højt at flyve, dybt at falde

nastikstævnet er vel overstaaet. I Aar synes der at blive mindre Tid til Forberedelse end tidligere Aar, men alt gik fint endda. Læs iøvrigt om Elevmødet og Norgesturen andet Sted i Bogen.

Sommerens Forældrefest blev i alle Henseender meget vellykket, og Forældrene glædede os med et Fremmøde paa omtrent 100 pct. Forældrefesterne har gennem mange Aar været medvirkende til at skabe det Fællesskab om Skolen, som vi ønsker at bygge Skolegerningen paa.

I det herlige Sommergejr, som denne Sommer iøvrigt har været saa rig paa, kunde Størsteparten af Programmet henlægges til Haven. Her viste Pigerne Gymnastik og Folkedanse, og hen under Aften genopførtes Elevmødeforestillingen »De fire Aars-tider«. Ved den afsluttende Sammenkomst i Gymnastiksalen talte jeg om Ungdomstiden som Forberedelsestiden, og Thomas Jensen, Stidsholt, talte smukt om Skolens Betydning og rettede paa Forældrenes Vegne en hjertelig Tak for Dagen. Ind mellem

Den nybagte Mormor

de forskellige Programpunkter havde vi Kaffepause, Fællesspisning og frit Samvær.

Paa Initiativ af Lærer Pedersen, Hirtshals, tidligere Aasted, var vi inviteret til Hirtshals en Aften. En meget stor Forsamling overværede her Elevernes Optræden. Desværre kneb det for Publikum at holde Varmen under Slutningen af Friluftsspillet; Programmet var stort og Tidspunktet sent. Men vi var glade for Turen og Besøget.

Efter Sommerferien kom saa den helt store Udflugtsoplevelse. Mariane Christensen havde et Par Gange talt om Mulighederne for en 2-Dages Sallingrejse med hele Flokken, og hun havde ikke talt forgæves. Vi modtog med Glæde Indbydelsen til Besøg i hendes Hjem i Hindborg, og mens Forberedelserne begyndte at tage Form, kom der yderligere Indbydelse fra Lisbeth Holm-Sørensens Hjem i Brøndum ved Løgstør. Turen blev en stor Oplevelse. I Børges Busser gik Turen først Stidsholt-Viborg. Her besøgte vi Gymnastikhøjskolen og Domkirken. I Hindborg og Dagen efter i Brøndum skete der noget hver Time; og det vil nok være umuligt at sige, hvad der var disse 2 Dages Højdepunkt. Alt var saa straalende tilrettelagt, og alle var saa gæstfrie og hjertelige. Samværet i Fru Mittes Hjem og den smukke illu-

Det maa de slet ikke

Frk. Sondergaard
hygger sig

Frk. Christensen
og Frk. Helbo
diskuterer Timerne

minerede Have, Indkvarteringen i de gode Hjem i Hindborg og Omegn og i Brøndum vil blive husket i mange Aar.

Ved Marianes Bryllup nu i November traf vi mange af Sommerpigernes Værtsfolk, og det var herligt at høre dem omtale Besøget med saa stor Begejstring.

Naar Turen nu mindes, ogsaa her i Aarsskriftet, vil jeg gerne gentage vor Tak til Hovedpersonen, Mariane, Fru Mitte, Lisbeth og hendes Forældre.

Den 6. September havde vi stort Besøg til Skolens Efteraarsmøde. Talerne var Rektor Berthelsen og Forstander Marinus Jensen, begge fra Aarhus. Folkemusikskolens Pigekor fra Frederikshavn medvirkede, og det var med til at gøre det store Stævne særligt festligt.

Tilslutningen var meget stor, kun et enkelt Aar har den været større.

Der har været holdt Efteraarsmøde i Stidsholt, mange Aar før Ungdomsskolen blev til; og dette Efteraarsmøde var det 50. i Rækken.

Den 15. September var vi paa Sæbygaard- og Øksenhede-Tur. Denne Tur behøver ikke at beskrives nærmere. De fleste gamle Elever har et stærkt Indtryk af den Gæstfrihed, vi møder disse 2 Steder.

En Aften hen mod Slutningen af Sommeren var Rotary-Klubben fra Sæby herude, og vi havde et fornøjeligt Samvær. Aftens egentlige Program var henlagt til Skolestuen, og vi deltog alle.

Den 26. September. Der staar Knud og Aksel paa Kalenderen. Saa ved man Besked. Sikken Aften — Humørraket, og sikken Bifald, det var i Sandhed ikke spagfærdigt. I 2½ Time vekslede det med Musik, Viser og Oplæsning; sidstnævnte Præstation var Klaverstemmer Dragø.

Dagen før Afslutningen havde vi Udstilling og Opvisning.

Det var som tidligere Aar en stor og righoldig Udstilling. Et Blad beskrev den saaledes i Afslutningsreferatet.

Pigerne havde forberedt sig til den store Dag. To store Lokaler var fyldt med skønne Haandarbejder, Resultatet af mange Timers Slid, og i Køkkenet var der Udstilling af konserverede Grøntsager

En Svingom
i det grønne

og Frugter, Middagsretter, alskens Lækkerier i Form af Bagværk plus et Par nydelige dækkede Borde. Det vidnede altsammen om, at de havde faaet Udbytte af deres Kursus.

Haandarbejderne omfattede store, sirligt broderede Duge og Løbere, spindelvævsfine Kniplingsborder, Pudevaar med Hulsøm, nydelige Kjoler, Forklæder, en Afdeling Plastic-Ting og et stort Udvalg af vævede Puder og Løbere, alle præget af fin Sans for Farvesammensætninger. Samtlige Elever havde vævet en Pude — og alle havde deres specielle Mønster. Flere af Elevarbejderne var blevet til paa Hobbyaftenerne. Det gjaldt saaledes de søde, malede Taburetter, Benforarbejdningerne og Pedigrørskurvne.

I Skolekøkkenet blev mødrene og Fædrene præsenteret for Pigernes Madlavningskunst. Her var et Kobber-Bryllupsbord med dekorativ Udsmykning og et Børnebord, der nok kunne sætte enhver lille Fødselsdagsgæsts Fantasi i Sving. Tillige var der fremstillet en Festmiddag og en Hverdagsmiddag.

Afslutningen den 29. September formede sig paa vanlig Vis: Morgenforedrag — Gudstjeneste i Volstrup Kirke — og Afskeds-højtidelighed i Salen; og dermed var den herlige Sommer forbi.

Mod Jul.

Atter er det ind under Jul. Det er i Dag første Søndag i Advent.

Adventskransens første Lys tændtes i Morges til Morgensang, og i Eftermiddag er Drengene taget til Sæby for at se »Nøddebo Præstegaard«, altsammen sikre Tegn paa den tilstundende Jul.

Her fra jeres gamle Skole ønsker vi jer alt godt; og nu da Aarsskriftet snart naar ud til jer, vil vi ønske, at det maa finde jer glade og forventningsfulde.

Netop i Dag kan jeg bringe Julehilsen fra hele Familien her. Grethe og Jeppe er hjemme i Dag; for 14 Dage siden fik de en lille Dreng. Et Billede af Forældre og Barn maa vente til næste Aar; men mon ikke I kan tænke jer, hvor glade de er — og vi ikke mindre.

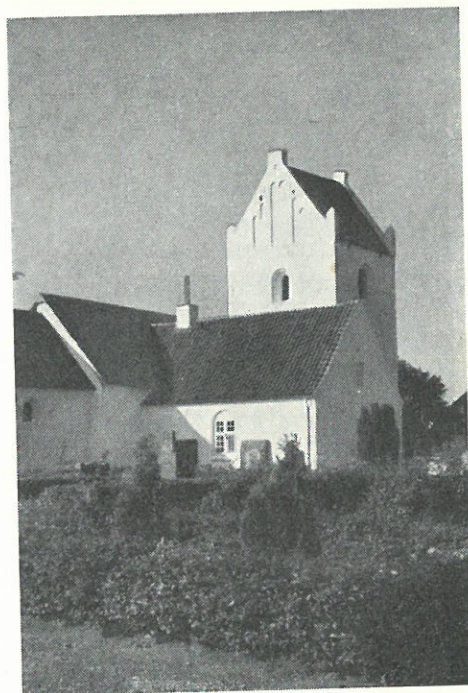
Jakob holder ogsaa Søndag herhjemme. Han er Søljøntant i Frederikshavn — indtil 1. Februar.

Til alle jer, som kom — og gik igen, men som vi stadig regner som hørende hjemme her paa vor Skole og i vore Hjem, sender vi med Tak for godt Følgeskab vore bedste Ønsker om en god Jul for jer og jeres kære.

Vel mødt i Stidsholt i 1956.

Hans Jakobsen.

Albæk Kirke

Guds Fred med vore Døde.

Gennem mange Aar er vi her fra Skolen jævnlig kommet i Albæk Kirke til Søndagsgudstjeneste. Somme Tider var vi kun et Par Stykker, men undertiden en større Flok, eftersom vi var faa eller mange hjemme paa Skolen om Søndagen. Der er i disse Aar knyttet mange Baand mellem Hjemmet i Albæk Præstegaard og Stidsbølt Ungdomsskole, og vi følte i Sommer, da Provstinden døde, at Skolen havde mistet en af sine bedste Venner. Gamle Elever fra de sidste mange Aar mindes Fru Hindsholm fra Gudstjenesten, naar hun kom og hilste paa os, saa hjerteligt og mildt. Den 25. August blev Fru Hindsholm stedt til Hvile paa Albæk Kirkegaard. Vi vil bestandig mindes hende fra Kirken, Præstegaarden og her fra Skolen.

Pastor Møller, Jerslev, er ligeledes kendt af mange gamle Elever. Navnlig hans Datter, Toves, Kammerater vil huske ham. I hele Præstetiden i Jerslev er Pastor Møller og Frue kommet her, og hvert Aar talte jeg ved deres Konfirmandfest i Jerslev Forsamlingshus. Pastor Møller døde pludselig i Sommer, og vi vil komme til at savne ham og hans gode Møder paa Skolen. Aarskriftets indledende Artikel i Aar er skrevet af Pastor Møller.

I usædvanlig mange gamle Elevhjem har Døden været Gæst i det sunde Aar og bortrevet den ene af Forældrene — i et enkelt dem begge to. De var alle Skolens gode Venner, og vi mindes dem hver især fra den Tid, da de kom med deres Dreng eller Pige. Vi føler, at de var med til at slaa Kreds om Skolen.

Vi sender de efterladte vor hjerteligste Hilsen og Tak.

Hans Jakobsen.

Guds Fred med jer, som bløde af dybe Hjertesaar.

Norgesturen

Hundrede gamle stidsholtelever startede i sommer på skolens årlige rejse. Vejrguderne så med lidt barske miner på de forventningsfulde unge, der på kajen ved »Peter Wessel« samledes omkring skolens forstanderpar, lærer Dam, frk. Jensen og lærerparret Christiansen. Trods gensynsglæde, hjertelige ord og håndtryk, samt kaptajnens trøstende ord, at det »kun« blæste »en frisk brise« over Skagerak, blegnede dog adskillige ansigter over de skumklædte bølger, og mange måtte ofre morgenmaden. Dermed var vejrguderne også tilfredse, og resten af turen foregik i strålende sol og sommer.

Fra Larvik kørte tre gæve, norske buschauffører for os i 3 dage. Farten gik over bjerge, gennem dale, langs elve og fosser. Af og til hørtes et lille hvin eller dybt suk fra een eller anden, når vi bogstavelig talt kørte på afgrundens rand, og vi så hundrede af meter næsten lodret ned. Men vi vænnede os hurtigt til farten og beundrede den sikkerhed og den hensynsfuldhed, hvormed man kører i Norge.

Det er ikke alene, når vi færdes på vejene, at det går op og ned, men også når vi sejler. I skolen har vi lært om sejlads op ad vandfald og gennem sluseporte, her fik vi syn for sagen, da vi fra Skien til Lund sejlede op ad Bandak-kanalen. Sejlturen i sig selv var en stor oplevelse, og vi glemmer ikke det imponerende syn af de store vandmasser, der med umådelig kraft styrter sig vildt ned over de hårde granitknuder i selve faldet. Skummet står højt til vejrs, og når solen skinner igennem det, brydes lyset, og det viser alle regnbuens farver.

Trods sol og sommer var der koldt i Rjukan. Gaustatoppen lå der med snehvid kalot og så majestætisk ned over den snævre dal, hvor byen ligger, og den åndede koldt på små kuldeskælvende danske piger med bare ben og tynde kjoler.

Det er et næsten udtørret elvleje fyldt med nøgne sten, der snor sig gennem byen. Først neden for byen bliver elven pludselig bred og dyb. Forinden har den afleveret sin umådelige energi

til kraftværket, som forsyner store dele af Norge med elektricitet, til »Norsk Hydro«, hvor norgessalpeteren, der velsigner de danske marker, bliver tilvirket, og til fabrikken, hvor »vandet« (kendt fra filmen »Kampten om det tunge Vand«) skabes og varsler om en ny tid — atomalderen. Man ser lidt ængstelig over på fabrikken og spørger: Er det en god eller ond tid, du vil være med til at skabe? Den svarer kort og alvorligt: Det kommer an på menneskene selv!

Nå, Rjukan er ikke blot alvor og kulde. Let og smilende førte svævebanen »krossobanen« os næste morgen til fjelds. På få minutter førtes vi op til 1000 meters højde, hvorfra vi havde en pragtfuld udsigt til dalen under os og til de sneklædte toppe over skovgrænsen.

Skal vi se på slotte og kirker i København, møder vi bestandig navnet Kristian den Fjerde. I Kongsberg hører vi også om ham. I kirken kender vi hans byggestil igen, og i sølvværket står hans navn uudslettelig skrevet.

Et lille eventyrfuttog førte os to km ind i fjeldet, hvor sølvåreerne gennem de sidste 300 år har lokket mennesker til sig med sin rigdom. Nu er de karrige på sølv, men det er stadig et eventyr at færdes i den gamle grube 340 meter under jordens overflade.

Turens sidste etape fra Kongsberg til Larvik var en forunderlig blanding af barskhed og smil. Skovklædte fjelde og brede dale, hvor smukke bøndergårde breder sig, fortæller om norsk velstand. Det ser ud til, at det er lige så godt at være ko her som i Danmark.

Ved Larvik, hvor vi den sidste nat boede på vandrerhjemmet i Norges eneste større bøgeskov, følte vi os næsten flyttet til »Sjølunds fagre sletter«, da vi i den sene sommeraften sad og lyttede til droslen og havesangeren. Kun de mægtige granitknolde hist og her mindede os om, at vi endnu var i Norge.

Sommerrejsens deltagere drager til de hjemlige omgivelser, rige på oplevelser, og varme taknemlige tanker går igen til forstanderparret på Stidsholt Ungdomsskole, der utrætteligt arbejder for at øse rigdom ud til dansk ungdom.

P. Christiansen.

Elevmødet 1955

Dagen oprandt med strålende solskin. Det var allerede ved at lysne, da jeg søndag morgen ankom til Sæby fra Sønderborg, så skøn en morgen, at jeg næsten ikke nænnede at gå til ro. Dog, en herlig dag ventede. Da kirkeklokken slog bedeslag kl. 2, var Volstrup kirke fyldt med glad og forventningsfuld ungdom. Jakobsen prædikede. Derefter gik strømmen mod Stidsholt. Der var ligefrem kortage fra kirken til skolen. Ja, vi lever i knallerternes tid. Da pigerne havde udvekslet gensynshyl og drengene beundret hinandens knallerter, var der kaffe på plænen. Gymnastik og folkedans vistes foran scenen. Frk. Christensen ledede gymnastik og frk. Søndergård folkedans. Pigerne gjorde det flot, alt klappede, og vi klappede. Bagefter var der foredrag i salen af provst Hindsholm, Albæk. Samme sted generalforsamling. Jakobsen valgtes som ordstyrer. Han er sikkert også den eneste, der magter at holde ro og orden i den forsamling! Beretning og regnskab var i orden. Formanden ønskede i år at trække sig tilbage, det må også snart være på tide, idet han har klamret sig fast i 16 lange år. Han indvilligede dog i at fortsætte endnu eet år. Frk. Søndergård genvalgtes enstemmigt til kasserer, uundværlig. Nyvalgt blev frk. Gerda Osterland Rasmussen, som siden sidste år har taget sig en mand til ægte. Nyvalgt blev også Henry Pedersen (1942-43), Elling.

Efter aftensmaden var der optræden af sommerpigerne. De opførte »Aaret i billeder«, så vi fløjtede med stæren, havde lyst til at kysse blomsterne, frøs med snefnuggene og kom i julestemning ved at se Nikolaj med partnere. Strålende! Tusmørket sænkede sig om den hvide bygning, da vi strøg flaget, og Jakobsen sluttede den gode dag.

Alle gamle elever ønskes en glædelig jul og et godt nytår.

Chr. Dam.

1956: Elevmødet i det nye Aar bliver Søndag den 15. Juli.

Lad nu ikke — saa vidt muligt — noget træde i Vejen for at komme af Sted den Dag. Har man Plads, er det jo af allerstørste Betydning at faa ordnet med fri den Dag. Mange søger at faa den reserveret som Fridag flere Uger i Forvejen, det er meget klogt, og Eksemplet tjener til Efterfølgelse. Vil en Flok leje en Bil eller Bus sammen, er det dobbelt nødvendigt at træffe Forberedelserne i meget god Tid.

Udenlandsrejsen næste Sommer, 1956, gaar til Sverige.

Alle gamle Elever er velkomne. De sidste 2 Aars Elever faar alle tilsendt Program i det tidlige Foraar. Elever af tidligere Aar gange bedes henvende sig her til Skolen inden 1. Marts ved at sende et aabent Brevkort, saa faar de tilsendt Program, naar det foreligger. Sverigesrejsen bliver sandsynligvis i Midten af Juni. Den nøjagtige Dato for Afrejsen kan ikke opgives før i Marts, naar Programmet foreligger.

Til Ungdomsskolens 25 Aars Jubilæum i November 1956 indbydes alle gamle Elever og alle Elevforældre fra de mange Aar. Det bliver forhaabentlig en meget stor Fest.

Det var jo 3. November 1931, Skolen blev indviet og samme Dag aabnet for sit første Elevhold. Der er ikke endnu taget Bestemmelse om, hvorvidt Jubilæumsfesten holdes Lørdag den 3. November eller Søndag den 4. Men det er i hvert Fald klaret inden Elevmødet i Juli. Jeg tænker, hele Festprogrammet er i Orden inden Elevmødet.

Hjertelig velkommen til alt, hvad der bydes for gamle Elever nu i 1956.

Hans Jakobsen.

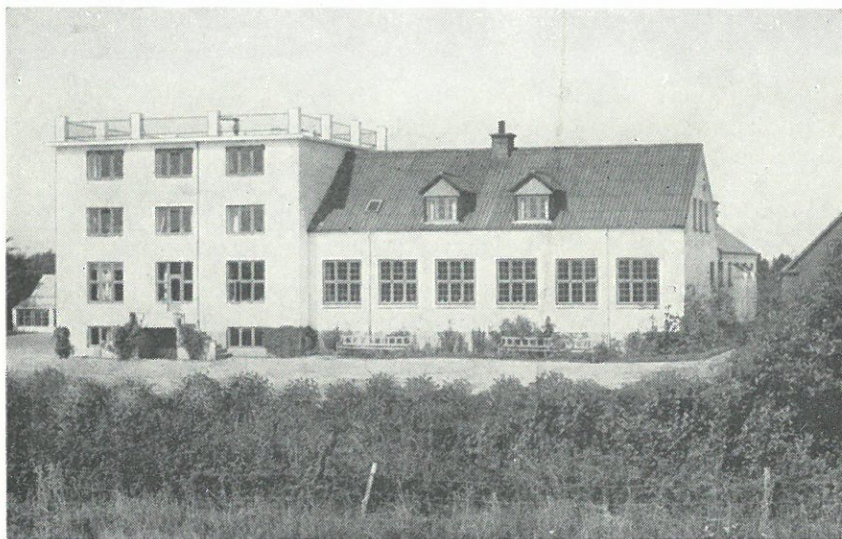
Tak.

Hjertelig Tak for al den Opmærksomhed, der blev vist mig den 17. August paa min 50 Aars Fødselsdag.

Det blev en Festdag, som jeg længe vil mindes.

Aldrig vilde jeg dog have troet, at man kom til at opleve saa megen venlig Opmærksomhed paa en Fødselsdag. Der kom over 80 Blomster og Buketter, langt over 200 Telegrammer, Kort og Breve, foruden mange andre Ting. I hvert enkelt Tilfælde vilde jeg gerne have skrevet et Brev og bragt en mere personlig Tak, men det har ikke været muligt. Nu vil jeg gerne bede jer alle, som tænkte paa mig, modtage min bedste Tak, jeg haaber at faa den bragt ogsaa paa anden Maade — efterhaanden.

Hans Jakobsen.

Korte hilsener

Glædelig jul alle gamle Stidsholtelever og andre gode venner, som læser årsskriftet.

Som nogle af jer måske husker, bor vi i Pandrup og underviser begge ved den private realskole. Vi har et dejligt hjem og er glade for arbejdet på skolen.

Søndag den 13. november fik vi en søn, naturligvis verdens vidunderligste barn.

Mange hilsener til jer alle fra den lille familie i Pandrup.

Grethe.

Julen nærmer sig — og dermed nytår — da går tankerne uvilkaarligt en ekstra gang tilbage til det år, der snart vil svinde. Især tænker jeg tilbage på sommertiden — tænker på alle Jer piger og på alle, der ellers var og er på Stidsholt ungdomsskole, og sender hermed de bedste hilsener og ønsker om en god og glædelig jul, samt et godt nytår.

Ruth Helbo.

Tankerne kommer og tankerne går, når man sidder og gerne vil sende en hilsen med til alle jer, der på een eller anden måde har tilknytning til Stidsholt Ungdomsskole — for hvad skal man nævne af alt det, som vælder frem. — Jo, — i et af sine epigrammer siger A. Berntsen:

Det er smukt at samle på minder,
at komme det svundne i hu,
når blot det ikke bliver til hinder
for det liv, der skal leves nu.

Vi er hver især i stor taknemmelighedsgæld til herr og fru Jakobsen — til skolen, for hvad den bragte os, for hvad vi oplevede der. — Det forpligter, det skal afdrages, og det gør du og jeg bedst ved i hverdagen at praktisere minderne, at føre de idealer af en vågen, kristen dansk ungdom ud i livet, der var skolens. Det må ikke bliver minder blot.

Vi har høje mål og planer,
vi vil frem til noget godt,
hvad os møder, ingen aner,
men vi klarer det, hvis blot

at vor ungdomstid bliver brugt med flid, som vi lærte her på Stidsholt Ungdomsskole.

Nu er det snart jul, og så kommer det nye år — en lukket bog, — at det må blive godt og helsebringende for hver enkelt af jer, der hvor I færdes, ønsker

Anna og Sigurd Pedersen,
Try Højskole pr. Dronninglund.

Når tankerne går tilbage til tiden på Stidsholt Ungdomsskole, vælder minderne op som klare billeder fra det glade og muntre dagligliv på skolen, der, hvor vi blev så venligt modtaget, både af forstanderparret og af lærerne.

Det var forbavsende hurtigt, vi lærte hverandre at kende. Inden der var gået ret mange dage, var vi rystet sammen i et godt og solidt kammeratskab, og vi var som een stor familie.

Timerne på Stidsholt var aldrig kedelige eller tørre; men de gik med en fri og naturlig stemning. Jakobsens foredrag i morgentimerne er vist det, der har givet os allermest, det var, som om de store digtere blev levende for os, så vi aldrig glemmer dem. Også den almindelige undervisning fik vi et stort og rigt udbytte af. Der var en fri og kammeratlig tone mellem lærere og elever, vi snakkede frit til lærerne og fik råd og vejledning som af lidt ældre kammerater.

Vi havde mange oplevelser på de fælles ture til skoven og omegnen sammen med lærerne, eller når vi strejfede om i middagspauserne.

Jeg tror ikke, der er nogen af os, der ret gerne ville have undværet den oplevelse, som et ophold på Stidsholt er. Det er først nu bagefter, når vi tænker tilbage, at vi forstår, hvad vi er blevet givet, og hvor meget vi har lært.

Jeg vil også takke for den dejlige tur, som vi har haft sammen til Norge, det var en uforglemmelig oplevelse.

Hermed en hilsen og tak til alle, især fra vinteren 1954-55.

Egon Richs,
Faldt, Præstbro.

Herigennem vil jeg gerne sige skolen tak for den dejlige sommer. Det var fem uforglemmelige måneder, vi piger tilbragte på Stidsholt Ungdomsskole. Det var en sommer med megen sol og mange herlige oplevelser, som det er dejligt at tænke tilbage på nu, vi går vinteren i møde. Jeg tænker ofte på det gode forhold, der var på skolen mellem lærerne og eleverne, og det gode kammeratskab mellem os 70 piger. Jeg vil ønske, at så mange som muligt kan få et ophold på skolen.

Til slut vil jeg sammen med mine forældre rette en særlig tak til det afholdte forstanderpar og alle lærerkræfterne på skolen, og jeg sender en hilsen til alle, særlig til pigerne fra sommeren 1955.

Med hilsen og tak.

Else Marie Nielsen,
»Frederikslund«, Hjallerup.

Med disse få ord vil jeg gerne bringe en hilsen og den hjerteligste tak til hr. og fru Jakobsen, hele lærerpersonalet, køkkenpigerne og alle mine kammerater fra sommeren 1954, den uforglemmelige sommer, vi alle tænker tilbage på med længsel og glæde. Hvor havde vi mange dejlige timer sammen, især morgenforedragene, når Jakobsen fortalte så herligt, at vi mange gange sad med tårer i øjnene.

Jeg glæder mig til elevfesten, hvor de fleste af os fra sommeren 1954 forhåbentlig bliver samlet igen.

Hermed vil jeg slutte min lille hilsen med at ønske alle en rigtig god og lykkebringende jul samt et godt nytår. Med tak for sommeren 1954.

Ingerlise Gade.

Noget nyt for mig til denne jul er, at jeg skal sende julehilsener ud til venner og bekendte fra mit »eget hjem«. Som nogle af jer ved, blev jeg gift den 8. november og er flyttet ind i en dejlig gård her i Sdr. Andrup pr. Ramsing. Falder jeres vej forbi, så se indenfor.

Min gerning er forbi på Stidsholt ungdomsskole, og hermed vil jeg sige alle gamle elever — medarbejdere og specielt forstander Jakobsen og frue hjertelig tak for den tid, vi har haft sammen.

Jeg vil komme til at savne livet på ungdomsskolen og blandt »glade piger«. Min mand og jeg sender hermed de hjerteligste hilsener og ønsket om en glædelig jul og et godt nytår.

Kristian og Mariane Sørensen.

De bedste hilsener til alle gamle elever og venner af skolen med ønsket om en god jul og et godt nytår.

Dersom I har lyst til at læse nogle gode bøger i julen, vil jeg anbefale jer at læse Vilhelm Mobergs emigrantromaner. Første bind udkom sidste år og hedder: Opbrud fra bygden. Bogen handler om nogle mennesker fra Ljuder i Småland, der, som de første fra deres egn, udvandrede til Nordamerika. Den fortæller om, hvordan tanken om at bryde op fra bygden opstod hos de enkelte og blev til virkelighed, og om selve opbruddet.

De næste to bind handler om udvandrerne's besværlige rejse til det nye land og om kampen for at skabe sig en tilværelse i en verden, hvor de må tro, tænke og tale, som de vil.

Det er bøger, man nødig lægger fra sig, før de er læst, og bøger, som både unge og ældre kan have udbytte af at læse. God fornøjelse. På gensyn i Stidsholt.

Karen Søndergaard.

Med disse linier vil jeg gerne sende alle gamle elever en hilsen, særlig sommerpigerne fra 1952 og 55.

Jeg er i vinter elev på Husflidshøjskolen i Kerteminde. Jeg syr og knipler, har dansk, regning og en del andre fag. Jeg er vældig glad for at være her.

De bedste ønsker om en god jul og et godt nytår sendes til jer alle fra

Gerda Vestergaard.

Kære gamle elever, lærerinder og lærere!

Vi sender jer her de bedste tanker og ønsker om en god jul og et godt nytår med tak for årene, som er gået.

Familien Aksel Christensen.

*Elevmødet i 1956 bliver
søndag den 15. juli*

Elevfortegnelse

Vinteren 1954-55.

Gunnar Bjerreskov, Kæret, Elling, Frederikshavn.
Jørgen Christensen, Tusbro, Dronninglund.
Ole Rygaard Christensen, Godthaab, Aasted, Kvissel.
Peter Christiansen, Ugilt, Lørslev.
Frank Dyrberg, Skovsgaard.
Mogens Gadensgaard, Tamholt, Sæby.
Frede Gregersen, Skolegade 25, Sæby.
Reijo Hiltunen, Kyndeløse, Kr. Hyllinge, Sjælland.
Frede Jacobsen, Trøderupgaard, Frederikshavn.
Olav Jacobsen, Bunkhulegaard, Hørby.
Hans Jensen, Østerlund, Hørby.
Jens Chr. Jensen, Nøvling, Aalborg.
Kristian Jensen, Mellem Sveja, Hørby.
Mogens Jensen, Vandaaen, Agersted.
Ove Jensen, Klæstrup, Jerslev J.
Poul Anker Jensen, Højerholt, Understed, Frederikshavn.
Poul Jensen, Østerlund, Hørby.
Poul Jensen, Vesterby, Øland, Halvrimmen.
Tage Jensen, Annebergvej, Aalborg.
Karl Anker Jørgensen, Vanggaard, Flauenskjold.
Max Jørgensen, Klokkestøbergade 5, Aalborg.
Jens Jørgen Kristensen, Hammershøj, Øland, Halvrimmen.
Dion Larsen, Emilievej 19, Sæby.
Erik Oustrup Larsen, Lille Kirkholt, Mylund.
Karl-Sund Larsen, Gøttrup Strand, Fjerritslev.
Ole Madsen, Spejlborg, Hallund, Brønderslev.
Børge Skovbo Nielsen, Skovbo, Sønderskov.
Jørgen Nielsen, Ugilt, Sindal.
Preben Østergaard Nielsen, Dybvad.
Ole Bent Olesen, Markedsdalen, Dronninglund.
Poul Guldberg Olesen, Storardenvej 16, Arden.

Villy Brogaard Olesen, Granly, Østervraa.
 Hans Chr. Pape, Roeslund, Hellum, Brønderslev.
 Bent Orla Pedersen, Skovengen, Agersted.
 Poul Erik Pedersen, Præstbro.
 Viggo Dige Pedersen, Købmandsgaarden, Asaa.
 Hans Jørgen Rasmussen, Astrup, Hjørring.
 Peter Bøje Rasmussen, Astrup, Hjørring.
 Egon Richs, Faldt, Præstbro.
 Peter Rosenskjold, Væverensvej 36, Aalborg.
 Otto Lind Simonsen, Trøderup, Stenhøj, Frederikshavn.
 Jens Ove Sørensen, Aabogaard, Sæby.
 Jørn Sørensen, Holt Bjerg, Præstbro.
 Kaj Erik Sørensen, Præstbro.
 Alfred Thomsen, Allerupgaard, Klokkeholm.
 Keld Erik Thomsen, Mygdal, Retholt.
 Ole Weigel, Skovsgaard.
 Gunnar Østergaard, Lundsgaard, Biersted.

Sommeren 1955.

Inge Albrechtsen, Langholt.
 Betty Andersen, Krætturp Mark, Sæby.
 Lis Andersen, Rakkeby.
 Bente Bertelsen, Danmarksgade 21, Frederikshavn.
 Anni Bæhrenz, Lindevej, Hals.
 Iris Carlsen, Højlund, Gærum, Frederikshavn.
 Anny Christensen, Nørholm, Sønderholm.
 Birthe Christensen, Tranekær, Hjallerup.
 Dagny Christensen, Strandgade 44, Sæby.
 Edel Christensen, Skølstrup, Sæby.
 Inga Toft Christensen, Stenhøj, Frederikshavn.
 Karen M. Christensen, Gyldendal, Sæby.
 Lillian Christiansen, Smalby, Hou, Ulsted.
 Ingeborg Korsgaard Eriksen, Kræmmersgaard, Løkken.
 Britta Gregersen, Togaarde Mark, Agersted.
 Birthe Hansen, St. Hybholt, Dybvad.
 Britta Jacobsen, Klæstrup, Jerslev J.

Ane Kristine Jensen, Gandrup.
 Anna Jensen, Sverigesgade 15, Aalborg.
 Doris Jensen, Sønderheden, Stidsholt, Sæby.
 Else K. Jensen, Teglbakken, Volstrup, Sæby.
 Helga Jensen, Hestvang, Præstbro.
 Henny Jensen, Bredgade 146, Brønderslev.
 Inger M. Jensen, Gl. Torv 10, Frederikshavn.
 Ingrid Buus Jensen, Gatten.
 Kirsten Jensen, Østergade, Hals.
 Lilli Jensen, Ø. Hassing Kær, Gandrup.
 Margit Jensen, Anneksgaard, Hørby.
 Tove Weesgaard Jeppesen, Gjurup, Hjørring.
 Ruth Jepsen, Græsager, Vidstrup.
 Elsa Johansen, Olaviusvej, Skagen.
 Aase Kirkskov, Skrænten, Dronninglund.
 Aase Kohsel, V. Barkholt, Dybvad.
 Ingrid Margrethe Kristensen, Graverhuset, Langholt.
 Vita Kristensen, Albæk, Suldrup.
 Anita Larsen, Bülowvej 8, Frederikshavn.
 Jonna Larsen, Ø. Risager, Tversted.
 Jytte Larsen, Kirkebakken, Agersted.
 Inge Lauritsen, Vesterris, Aalestrup.
 Bodil Lythje, Raaholt, Dybvad.
 Dora Madsen, Gundersted, Gatten.
 Jytte Munk Madsen, Lundevej 16, Frederikshavn.
 Nanny Madsen, Astrup, Hjørring.
 Anne Mortensen Gigger, Folkemusikskolen, Elmevej, Frederikshavn.
 Karen Munch, Glerupsvej 11, Frederikshavn.
 Mariane Møller, Boensgade 8, Frederikshavn.
 Aase Nielsen, Søndergaard, Hjørringvej, Frederikshavn.
 Anna Nielsen, Sdr. Skoven, Hørby.
 Else Marie Nielsen, Frederikslund, Hjallerup.
 Erna B. Nielsen, Munkholm, Grønnerup, Vraa.
 Hanne Aagaard Nielsen, Trøderup, Stenhøj, Frederikshavn.
 Karen Nielsen, Vestergaard, Tolstrup, Hjallerup.
 Kirsten K. Olsen, Ø. Hassing, Gandrup.
 Anna Marie Pape, Roeslund, Hellum.

Hanne Pedersen, Giliamshave, Ørsø.
Tove Rasmussen, Fugltveden, Dorf, Flauenskjold.
Jytte Rubow, Napstjert, Jerup.
Norma Rytter, Ferslev, Svenstrup.
Inga Stidsholt, Stidsholt, Sæby.
Ellinor Stokbro, Søndergaard, Hellum.
Bente Højen Sørensen, Højen, Præstbro.
Birgit M. Sørensen, Bispensgade 43, Hjørring.
Kirsten Sørensen, Guldager Mark, Vraa.
Linda Sørensen, Engholm, Hou, Ulsted.
Lisbeth Holm Sørensen, Brøndum, Løgstør.
Tove Sørensen, Bjergby, Hjørring.
Magny Irene Thomsen, Milholtgaard, Dronninglund.
Ruth Thomsen, Holtegaards Mark, Gandrup.
Else Vejrum, Mysis Mølle, Dronninglund.

**Elevmødet i 1956 bliver
Søndag den 15. Juli**

**ELEVFORENINGENS
BESTYRELSE**

Chr. Dam,
(Formand).

Øksenhede Skole pr. Sæby

Juel Højbjerg,
(Næstformand).

Jerslev Østermark, Jerslev J.

Karen Søndergaard,
(Kasserer).

Stidsholt Ungdomsskole pr. Sæby.

Edel Jensen,
(Sekretær).

A/S »Titan«, Dannebrogsgade 43, Aalborg.

Villy Stentoft,
Bjerget pr. Frøstrup.

Gerda Osterland Rasmussen,
Dybvad Skole.

Henry Pedersen,
Elling pr. Frederikshavn.

Regnskab

for året 1. juni 1954 til 31. maj 1955

INDTÆGT

Kassebeholdning	91,28	kr.
Indestående i giro	69,41	„
Indestående i sparekassen	1.290,00	„
Indkommen for årsskrifter	4.472,00	„
Renter	21,18	„
	5.943,87	kr.

UDGIFT

1550 årsskrifter	2.152,65	kr.
27 klicheer	404,85	„
Konvolutter	88,75	„
Blanketter m. m.	91,99	„
Kartotekskort og brevkort	25,10	„
Frimærker	918,00	„
Annoncer	64,70	„
Andre udgifter	21,00	„
Elevunderstøttelse	400,00	„
Indestående i giro	33,78	„
Indestående i sparekassen	1.510,52	„
Kassebeholdning	232,53	„
	5.943,87	kr.

Stidsholt, d. 1. juli 1955.

Karen Søndergaard.

Ovenstående regnskab har vi dags dato revideret og intet fundet at bemærke. Kassebeholdningen er til stede.

Stidsholt, d. 17. juli 1955.

Ingeborg Jensen.

Gerda Mathiasen.